

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Martiny Kuchlerové (soudkyně zpravodajka) a Veroniky Juříčkové ve věci žalobkyně: **namitech s.r.o.**, sídlem Purkyňova 125, Brno, zastoupené doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem, sídlem Optátova 46, Brno, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, sídlem Štěpánská 44, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č. j. ČOI 67281/22/ O100/Krč/Št, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 31 A 79/2022-71,

t a k t o:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 31 A 79/2022-71, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým krajský soud vyhověl žalobě, zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 5. 2022, č. j. ČOI 67281/22/O100/Krč/Št, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Stěžovatel tímto rozhodnutím zčásti změnil prvoinstanční rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (č. j. ČOI 25541/22/3000/R/II/Mach ze dne 1. 3. 2022), ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh (dále jen „zákon o posuzování shody“), a přestupku dle § 19a odst. 3 písm. a) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na

výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“). Dle § 19a odst. 6 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky ve spojení s § 93 a násl., § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 55 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí stěžovatele podala žalobkyně žalobu.

[4] Přestože žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků, žalobou brojila pouze proti spáchání přestupku podle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody. V případě tohoto deliktu skutková věta v rozhodnutí stěžovatele ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně konstatovala, že: *„Žalobkyně uvedla na trh konkrétní zařízení, přičemž k nim nevypracovala technickou dokumentaci dle požadavků stanovených nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb., neprovedla nebo nenechala provést příslušný postup pro posouzení shody. Výrobky nevyhovovaly požadavkům § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016. Pokud jde o právní posouzení, měl být uvedeným jednáním ze strany žalobkyně porušen § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty ve smyslu § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody.“*

[5] Krajský soud uvedl, že § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody stanoví povinnost výrobce vypracovat technickou dokumentaci a provést nebo si nechat provést postup o posouzení shody stanovený nařízením vlády. Dále konstatoval, že ze skutkové věty rozhodnutí stěžovatele ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobkyně je sankcionována za to, že *uvedla na trh výrobky, u kterých nebyla splněna povinnost dle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody*. Správní orgány tedy sankcionovaly žalobkyni za jednání, které není porušením § 6 odst. 2 tohoto zákona, neboť to nepostihuje *„uvádění výrobků na trh“*.

[6] Dále krajský soud konstatoval, že při formulaci skutkové věty ve vztahu k vypracování technické dokumentace stěžovatel pozměnil text § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, který ukládá povinnosti *„vyhotovit technickou dokumentaci a provést nebo si nechat provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády“*. Dle tohoto ustanovení je výrobce povinen vyhotovit technickou dokumentaci a vedle toho provést sám nebo si nechat provést postup posouzení shody. Oproti tomu žalobkyně byla shledána vinnou tím, že při *„uvádění výrobku na trh nevypracovala technickou dokumentaci dle požadavků stanovených nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb., neprovedla nebo nenechala provést příslušný postup pro posouzení shody“*. Krajský soud měl za to, že pravidla českého pravopisu pro správními orgány zvolený způsob formulace stanovují, že spojka *nebo* je ve významu *slučovacím*, tj. vyjadřuje možnost volby mezi shodnými, libovolně zaměnitelnými variantami. V intencích rozhodnutí stěžovatele měla žalobkyně volbu mezi vypracováním dokumentace, provedením postupu pro posouzení shody a možností nechat si provést postup pro posouzení shody. Tím stěžovatel pozměnil význam daného ustanovení, neboť z jeho rozhodnutí není patrné, zda je žalobkyni vytýkáno kumulativní nesplnění všech povinností, nebo jen jedné nebo dvou z nich.

[7] Krajský soud dále uvedl, že stěžovatel ve výroku odkazoval na nesplnění podmínek § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016,

pokračování

která obsahují celou řadu povinností, které musí výrobce splnit před uvedením na trh u každého výrobku.

[8] V této souvislosti však konstatoval, že z rozhodnutí stěžovatele ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není patrné, zda žalobkyně nesplnila všechny povinnosti uvedené dotčenými nařízeními nebo jen některé z nich. Další vadu rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně krajský soud spatřoval v zahrnutí § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. do sankcionovaného deliktu. Z výroků rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž byla vypuštěna právě část jednání žalobkyně, na kterou tato ustanovení pamatují (neuvedení adresy výrobce).

[9] Krajský soud se vyjádřil i k námitce promlčení skutků spáchaných v roce 2017. Žalobkyně namítala, že údaj o fakturaci není pro určení počátku promlčecí doby určující. Krajský soud uvedl, že v případě obou přestupků je žalobkyně sankcionována za to, že opakovaně *uvedla na trh* konkrétní výrobky. V případě obou přestupků se jednalo o uvedení tří typů výrobků a celkem šesti jednání spočívajících v *uvedení na trh*.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že ze zákona o posuzování shody i dotčených nařízení vlády plyne, že pokud se v nich hovoří o *uvedení na trh*, jde vždy o jeden konkrétní okamžik spočívající v *prvním uvedení výrobku na trh*. Nelze tedy hovořit o *opakovaném* uvádění na trh. Každý výrobek je uveden na trh pouze jedinkrát, další prodeje výrobků již představují dodání. Správní orgány zaměňují pojem dodání na trh a uvedení na trh, což má dopad do hodnocení promlčení přestupků v projednávané věci. Dle krajského soudu vycházely (pravděpodobně) z toho, že jednotlivé faktury představovaly *první* uvedení výrobků. Tato úvaha je ale dle názoru krajského soudu založena na chybném výkladu toho, že k uvedení výrobku na trh může docházet při každém jednotlivém dodání typového výroku odběrateli. Krajský soud proto závázal správní orgány povinností zabývat se v dalším řízení otázkou promlčení přestupků se zohledněním uvedeného výkladu.

[11] S ohledem na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dále nerekapituloval vypořádání dalších žalobních námitek krajským soudem. Krajský soud dle § 78 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem označeným v záhlaví rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud věc nesprávně právně posoudil.

[13] Nejprve zdůraznil, že splnění povinností vyplývajících ze zákona o posuzování shody, tedy i z ustanovení § 6 odst. 2 tohoto zákona, je zákonem vyžadováno v případech, kdy je stanovený výrobek, tj. výrobek stanovený příslušným nařízením vlády, uváděn na trh, uváděn do provozu nebo používán (viz § 5 odst. 1 a 2 zákona o posuzování shody). K porušení § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, a tedy i ke spáchání přestupku výrobcem, proto dochází až tehdy, jestliže je se stanoveným výrobkem nakládáno některým z uvedených tří způsobů (uvádění na trh, uvedení do provozu nebo používání). Teprve až okamžik, kdy k takovému zacházení dojde, je třeba považovat za okamžik spáchání přestupku.

[14] Stěžovatel připustil, že absence spojky „a“ ve vymezení porušených povinností vyplývajících z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody provedené ve výroku jeho rozhodnutí může do určité míry navozovat dojem, že nekoresponduje s dikcí uvedeného zákonného ustanovení. Stěžovatel je nicméně toho názoru, že z obsahu správního spisu i jeho rozhodnutí je evidentní, že žalobkyni bylo v provedeném správním řízení vytýkáno, že (i) nevyhotovila ke stanoveným výrobkům technickou dokumentaci a (ii) neprovedla nebo si nenechala provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády. Dále stěžovatel uvedl, že pokud ve výroku jeho rozhodnutí absentuje specifikace požadavků stanovených příslušným nařízením vlády a je pouze odkazováno na konkrétní ustanovení konkrétního nařízení vlády, pak z logiky věci plyne, že nebyly ze strany stěžovatelky splněny žádné takto stanovené požadavky.

[15] Stěžovatel dále připustil, že při úpravách výroku v návaznosti na vypuštění jednání žalobkyně ohledně uvedení adresy pro doručování (porušení § 6 odst. 3 zákona o posuzování shody) opomněl vypustit z výroku i odkaz na příslušná ustanovení nařízení vlády, která takovýto požadavek specifikovala, tj. § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. Klíčové však bylo vypuštění odkazu na § 6 odst. 3 zákona o posuzování shody (v případě sporovaného přestupku) a následné snížení uložené pokuty, neboť vypuštěním spáchání tohoto dílčího skutku se snížila závažnost jednání jako celku.

[16] K problematice promlčení stěžovatel uvedl, že posuzované výrobky nebyly vyráběny sériově, ale na zakázku pro konkrétního odběratele dle jeho požadavku, jak plyne z obsahu správního spisu. Nejedná se tedy o sériově vyráběné výrobky, které by byly skladem a prodávaly se přímo zákazníkovi. Z tohoto pohledu je možné na dodání každého jednotlivého výrobku nahlížet jako na uvedení na trh ve smyslu definice tohoto pojmu zakotvené v § 3 písm. b) zákona o posuzování shody, tj. jako na první dodání výrobku na trh Evropské unie. Žalobkyně svoje povinnosti vyplývající z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody porušila v okamžiku, kdy jako výrobce posuzovaného výrobku tento výrobek uvedla na trh tím, že jej převedla z fáze výroby do fáze distribuce konkrétnímu odběrateli.

[17] Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že souhlasí se závěry krajského soudu, a navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Dále uvedla, že jí bylo správními orgány vytýkáno, že dokumentace ke stanoveným výrobkům trpí vadami. Ve výroku rozhodnutí správních orgánů už ale není uvedeno, v čem tyto vady konkrétně spočívají. Zároveň je třeba mít na paměti, že vady mohou být podstatné, nepodstatné či marginální a podstata chyby pak předurčuje její materiální význam. Správní orgán je povinen vymezit vady technické dokumentace, popsat je a specifikovat jejich závažnost. To se ale v nynější věci nestalo. Uvedením výrobku na trh se dle žalobkyně rozumí uvedení prvního výrobku na trh pro prvního odběratele. Od tohoto dne běží promlčecí lhůta. Nejde o další promlčecí lhůty v případě dodání dalších stejných výrobků jiným odběratelům.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud shledal splnění podmínek řízení a přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Stěžovatel shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody. Dle uvedeného ustanovení *se přestupku dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že jako hospodářský subjekt nesplní některou z povinností podle § 6 až 9 a § 11 nebo některou z povinností podle § 29, 30, 32, 34, 35, 37, 39, 40, 41, 44, 47 a 48, přičemž hospodářským subjektem se dle § 3 písm. c) téhož zákona rozumí výrobce, zplnomocněný zástupce, dovozce a distributor*. Vláda nařízeními stanoví, které výrobky jsou určeny k posuzování shody, a to na základě § 4 zákona o posuzování shody.

[21] V projednávané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že výrobky žalobkyně jsou stanovenými výrobky dle nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a současně i dle nařízení vlády č. 117/2016 Sb.

[22] Žalobkyni je v postavení výrobce kladeno za vinu, že v šesti případech uvedla na trh stanovené výrobky označené jako DALYN I, DALYN II a DALYN III – elektrický rozvaděč NN, aniž splnila povinnosti stanovené v § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody. Dle tohoto ustanovení je výrobce povinen vyhotovit technickou dokumentaci a provést nebo si nechat provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády. Rozsah a způsob vyhotovení technické dokumentace může být stanoven nařízením vlády. Po prokázání shody je výrobce povinen v případech stanovených nařízením vlády vypracovat EU prohlášení o shodě nebo jiný dokument potvrzující shodu a umístit označení CE nebo jiné stanovené označení. Technickou dokumentaci a prohlášení o shodě je povinen uchovávat v rozsahu a po dobu, které stanoví nařízení vlády.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že splnění povinností vyplývajících ze zákona o posuzování shody (§ 6 odst. 2) je zákonem vyžadováno v případech, kdy je stanovený výrobek uváděn na trh, uváděn do provozu nebo používán (§ 5 odst. 1 a 2 zákona o posuzování shody). K porušení § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, a tedy i ke spáchání přestupku výrobcem, proto dojde v okamžiku, kdy je se stanoveným výrobkem nakládáno některým z těchto tří způsobů (uvádění na trh, uvedení do provozu nebo používání). Splnění povinností výrobce upravených § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody je třeba chápat v kontextu s konkrétním zacházením se stanoveným výrobkem vymezeným zákonem, tj. ve smyslu § 5 odst. 1 a 2 – uvádění na trh, uvedení do provozu nebo používání. I z dikce zákona o posuzování shody, konkrétně z jeho § 5 odst. 4, je patrné, že v určitých případech plnění požadavků stanovených nařízením vlády, tedy požadavků na vypracování technické dokumentace a na posouzení shody, není nutné (např. při předvádění výrobku na veletrhu apod.). Nelze proto souhlasit se závěry krajského soudu, že § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody neupravuje povinnost výrobce uvádět na trh pouze výrobky, u kterých byla splněna povinnost vypracovat technickou dokumentaci a provést nebo nechat provést posouzení shody (bod 12 rozsudku krajského soudu).

[24] Krajský soud stěžovateli vytýkal, že ve výrokové části jeho rozhodnutí, konkrétně u vymezení jednání kladeného žalobkyni za vinu, absentuje spojka „a“ ve vymezení porušených povinností vyplývajících z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody. V takovém případě je spojka *nebo* ve významu *slučovacím*, tj. vyjadřuje možnost volby mezi shodnými a zaměnitelnými variantami. Krajský soud měl proto za to, že v intencích rozhodnutí stěžovatele měla žalobkyně volbu mezi vypracováním dokumentace, provedením postupu

pro posouzení shody a možností nechat si provést postup pro posouzení shody. Tím měl stěžovatel dle názoru krajského soudu pozměnit význam daného ustanovení. Z jeho rozhodnutí není patrné, zda je žalobkyni vytýkáno kumulativní nesplnění všech povinností, nebo jen některé z nich, nebo dvou.

[25] Podle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody je výrobce povinen vyhotovit technickou dokumentaci a provést nebo si nechat provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády. Rozsah a způsob vyhotovení technické dokumentace může být stanoven nařízením vlády. Po prokázání shody je výrobce povinen v případech stanovených nařízením vlády vypracovat EU prohlášení o shodě nebo jiný dokument potvrzující shodu (dále jen „prohlášení o shodě“) a umístit označení CE nebo jiné stanovené označení. Technickou dokumentaci a prohlášení o shodě je povinen uchovávat v rozsahu a po dobu, které stanoví nařízení vlády.

[26] Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že výklad krajského soudu je chybný. Klíčovou je právní úprava, která je aplikována na posuzovaný skutkový stav. Právní úprava vyznívá zcela jasně. Změnou diakritiky či nepřesnou citací právní úpravy v rozhodnutích správních orgánů (byť ve výrokové části) tato nemůže pozbýt svého smyslu či nabýt smyslu jiného. S ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je zřejmé, že žalobkyni bylo v provedeném správním řízení vytýkáno, že (i) nevyhotovila ke stanoveným výrobkům DALYN technickou dokumentaci (nezbytný předpoklad pro provedení postupu posouzení shody) a (ii) neprovedla nebo si nenechala provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády. Nesplnila tedy ani jednu ze dvou podmínek, které předvídá § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, a to s tím, že druhá z podmínek může být splněna alternativními způsoby.

[27] Krajský soud stejně tak nedůvodně stěžovateli vytkl, že z napadeného rozhodnutí není patrné, zda je žalobkyni vytýkáno kumulativní nesplnění všech povinností, nebo jen některé z nich (bod 26 jeho rozsudku). I v této souvislosti je nutno přisvědčit stěžovateli v tom, že pokud ve výroku jeho rozhodnutí absentuje konkrétní specifikace požadavků stanovených příslušným nařízením vlády a je pouze odkazováno na konkrétní ustanovení konkrétního nařízení vlády, pak z logiky věci plyne, že nebyly ze strany žalobkyně splněny žádné takto stanovené požadavky (konkrétně tedy požadavky v § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a v § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb.).

[28] Krajský soud dále spatřoval vadu rozhodnutí stěžovatele ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně i v tom, že po změně provedené stěžovatelem zůstal ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zahrnut odkaz na § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb.

[29] Stěžovatel částečnou změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypustil text „a dále na výrobcích DYLANI, DALYN II a DALYN III – elektrický rozvaděč NN nebyla uvedena adresa pro doručování, na níž lze výrobce kontaktovat v rozporu s § 6 odst. 3 zákona o posuzování shody“ a text „a odst. 3“ (ve vztahu ke sporovanému přestupku). Dále vypustil text „dále na výrobcích DALYNI, DALYN II a DALYN III – elektrický rozvaděč NN nebyla uvedena adresa jediného místa, na kterém lze výrobce kontaktovat“ a text „a § 6 odst. 1“ (ve vztahu k přestupku, který nebyl žalobkyní napadán).

pokračování

[30] Při úpravách výroku, které byly provedeny v odvolacím řízení v návaznosti na vypuštění části jednání žalobkyně týkajícího se uvedení adresy pro doručování porušení § 6 odst. 3 zákona o posuzování shody) stěžovatel skutečně opomenul vypustit z výroku i odkaz na příslušná ustanovení nařízení vlády, která takovýto požadavek specifikovala, tj. § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb.

[31] Ani tato vada ale neměla dle názoru Nejvyššího správního soudu vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele. Za podstatnou úpravu je třeba považovat vypuštění vytykané povinnosti upravené zákonem o posuzování shody, tj. ustanovení § 6 odst. 3, a to z hlediska vymezení přestupkové odpovědnosti žalobkyně. Ponechání odkazu na uvedená ustanovení obou nařízení vlády tedy bylo chybou, ale nemělo žádný vliv na určení výše úhrnné pokuty, která byla nadto v odvolacím řízení s ohledem na snížení závažnosti protiprávního jednání žalobkyně v důsledku vypuštění vytykaného skutku snížena.

[32] V neposlední řadě se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou promlčení skutků žalobkyně spáchaných v roce 2017. Dle stěžovatele je nesplnění povinností žalobkyně v postavení výrobce stanovených výrobků DALYN třeba vázat k okamžiku jejich uvedení na trh, který stěžovatel ve shodě s orgánem na I. stupni řízení spatřoval ve fakturaci konkrétnímu odběrateli tohoto výrobku. Krajský soud uvedl, že stěžovatel zaměňuje pojem *dodání na trh* a *uvedení na trh*, což má dle krajského soudu dopad do hodnocení promlčení přestupků. Poukázal na chybný výklad ze strany stěžovatele, který považuje každé jednotlivé dodání typového výroku odběrateli za uvedení výrobku na trh.

[33] V této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti důvodně poukázal na skutečnost, že stanovené výrobky DALYN nebyly vyráběny sériově, ale na zakázku pro konkrétního odběratele dle jeho požadavků (tuto skutečnost žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nerozporovala). Je tak možné na dodání každého jednotlivého stanoveného výrobku DALYN nahlížet jako na uvedení na trh ve smyslu definice tohoto pojmu zakotvené v § 3 písm. b) zákona o posuzování shody, tj. jako na první dodání výrobku na trh Evropské unie.

[34] Uvedené koresponduje i se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 3 As 59/2019-23, který uvedení výrobku na trh posoudil takto: *„Uvedením výrobku na trh se považuje především okamžik, kdy došlo k prvnímu přechodu výrobku z fáze výroby nebo dovozu do fáze distribuce. Povinnost uvádět na trh bezpečné výrobky se vztahuje na každý jednotlivý výrobek, nikoli typ výrobku bez ohledu na to, zda je vyroben jako samostatná jednotka nebo součást série. To znamená, že kritéria bezpečnosti musí splňovat každý konkrétní výrobek, nikoli pouze jeho typ.“*

[35] Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně svoje povinnosti vyplývající z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody porušila v okamžiku, kdy jako výrobce stanoveného výrobku DALYN tento uvedla na trh tím, že jej převedla z *fáze výroby* do *fáze distribuce* konkrétnímu odběrateli.

[36] Tento výklad koresponduje rovněž s tím, jak je pojem *„dodávání na trh“* vykládán v bodě 2.2 sdělení Komise – „Modrá příručka“ k provádění pravidel EU pro výrobky 2022 (2022/C 247/01), podle kterého se pojem *„dodání“* vztahuje na každý jednotlivý výrobek,

nikoli typ výrobku, bez ohledu na to, zda byl vyroben jako samostatná jednotka, nebo sériově.

[37] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že neshledal důvod se v tuto chvíli vyjadřovat k argumentaci uplatněné žalobkyní ve vyjádření ke kasační stížnosti, zejména stran (relevantnosti) vad technické dokumentace ve vztahu k odpovědnosti za přestupek. Krajský soud svou kasační argumentaci postavil na zcela jiných nosných důvodech a obsahem technické dokumentace se nikterak nezabýval, proto se k této otázce nebude nyní vyjadřovat ani Nejvyšší správní soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, pročez napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu